

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 266.809 van 27 mei 2026
in de zaak A. 247.668/IX-10.916**

In zake: de VZW JONGMUSICAL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat John Toury
kantoor houdend te 1800 Vilvoorde
Jean Baptiste Nowélei 13
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VLAAMSE GEMEENSCHAP
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Bart Martel, Kristof Caluwaert en Emma Renglé
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 99
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 17 maart 2026, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Vlaamse minister van Wonen, Energie en Klimaat, Toerisme en Jeugd van 15 januari 2026 tot intrekking van de erkenning van verzoekster als landelijk georganiseerde jeugdvereniging.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking van 30 maart 2026 werd de procedurekalender vastgesteld.

De verwerende partij heeft een nota met opmerkingen en een administratief dossier ingediend.

Auditeur Lennard Michaux heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 mei 2026.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat John Toury, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaten Kristof Caluwaert en Emma Renglé, die tevens *loco* advocaat Bart Martel verschijnen voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Lennard Michaux heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoekster is in het kader van het Jeugddecree van 23 november 2023 erkend als landelijk georganiseerde jeugdvereniging sinds 1 januari 2021.

Zij sluit de boekjaren 2022, 2023 en 2024 telkens af met een negatief eigen vermogen.

Na ontvangst van een voortgangsrapportage op 31 maart 2025 stelt de verwerende partij vast dat een financieel plan ontbreekt. Op 20 juni 2025 vraagt de verwerende partij aan verzoekster om alsnog een financieel plan in te dienen.

Op 4 juli 2025 dient verzoekster haar financieel plan in. Op 12 september 2025 beoordeelt de bevoegde Vlaamse minister het ingediende plan als ontoereikend.

Op 2 oktober 2025 stelt de administratie verzoekster in kennis van het voornemen om haar erkenning in te trekken en haar subsidiëring stop te zetten. Verzoekster dient op 30 oktober 2025 een bezwaarschrift in. Bij beslissing van 20 november 2025 handhaaft de administratie haar standpunt en beslist zij definitief tot intrekking van de erkenning en stopzetting van de subsidiëring.

Verzoekster stelt op 19 december 2025 een administratief beroep in bij de minister. Met de thans bestreden beslissing van 15 januari 2026, ontvangen door verzoekster op 19 januari 2026, verwerpt de minister het beroep.

IV. Schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd waarvan het onderzoek zich leent voor een versnelde behandeling en waarmee de nietigverklaring van de bestreden beslissing *prima facie* kan worden verantwoord.

V. Spoedeisendheid

Uiteenzetting in het verzoekschrift

5.1. In het inleidend verzoekschrift beroept verzoekster zich erop, wat de voorwaarde van de spoedeisendheid betreft, “dat ze zich in een staat van

financiële behoefte dreigt te bevinden tenzij de bestreden beslissing wordt geschorst”:

“Verzoekende partij brengt in stuk 24 een kasplanning als financiële prognose voor het jaar 2026 aan, waarbij rekening wordt gehouden met het wegvallen van de subsidies en waaruit blijkt dat vanaf maart wegens de seizoensgebonden werking de uitgaven structureel groter zijn dan de inkomsten (zie stuk 24) en wat in juli tot een liquiditeitsbreuk zou leiden. Volgens deze prognose, waarvan u een toelichtingsnota vindt in stuk 25, zou er een negatieve kasstroom zijn in 2026 van 116 882,96 euro en een negatieve kaspositie van 47 934,07 euro. Het is duidelijk dat zonder externe hulp deze situatie niet houdbaar is en ertoe zal leiden dat de verzoekende partij een insolventieprocedure zal moeten openen, hetgeen mogelijks tot haar ontbinding leidt.”

De kern van het betoog van verzoekster over haar financiële toestand berust met andere woorden op een “kasplanning” voor 2026 (stuk 24) en een “toelichtingsnota” hierbij (stuk 25).

Verzoekster koppelt dit nadeel aan haar seizoensgebonden werking: juli en augustus vormen haar “operationele kernperiode” met de hoogste “personeelskosten en werkingsuitgaven”. Niet-betaling van de lonen aan seizoensgebonden begeleiders brengt de zomeractiviteiten in het gedrang, leidt tot annulering van reeds geplande activiteiten, terugbetalingsverplichtingen en reputatieschade, en confronteert ouders met een acute herorganisatieproblematiek. Zij benadrukt dat de kasplanning uitsluitend steunt op gerealiseerde financiële patronen uit 2025 en objectief gekende inkomsten- en uitgavenstromen, zonder beroep op speculatieve veronderstellingen of ongedekte kredietfaciliteiten.

Verzoekster stelt daarnaast dat de werkingssubsidie niet door een volumeverhoging via inschrijvingsgelden kan worden gecompenseerd. Zij “realiseert jaarlijks ongeveer € 300.000 aan operationele inkomsten uit inschrijvingsgelden, naast ongeveer € 105.000 aan werkingssubsidies en ongeveer € 15.000 VIA koopkrachtmiddelen (gebonden aan de erkenning)”. Een loutere volumeverhoging kan niet in dezelfde mate voorzien in de personeels- en werkingskosten waarvoor deze werkingssubsidie decretaal is bedoeld. Gelet op de verhouding tussen de

werkingssubsidie en de totale inkomstenbasis kan het wegvallen ervan niet worden opgevangen door een proportionele toename van variabele inschrijvingsinkomsten zonder het structurele evenwicht van de werking aan te tasten.

5.2. Naast de financiële dreiging voert verzoekster aan dat zij al vóór het einde van mei 2026 onomkeerbare inschrijvingsbeslissingen moet nemen voor de “AcadeMy-werking”, “een doorlopend pedagogisch traject voor ongeveer 85 vaste deelnemers” waarvoor de inschrijvingen jaarlijks einde mei worden geopend. Bij het uitblijven van rechtszekerheid kunnen die inschrijvingen niet worden geopend zonder reëel risico op latere annuleringen en terugbetalingsverplichtingen, hetgeen het pedagogisch traject onderbreekt op een wijze die niet retroactief kan worden hersteld.

5.3. Verzoekster wijst voorts op structurele gevolgen tot de volgende beleidsperiode: de eerstvolgende erkenningsaanvraag kan pas worden ingediend tegen 31 mei 2029 en een effectieve hervatting is in de praktijk pas mogelijk vanaf 1 januari 2030, “waardoor [zij] gedurende meerdere werkjaren structureel uit het financieringskader van de lopende beleidsperiode wordt gehouden”. Een latere vernietiging van de bestreden beslissing kan de feitelijke uitsluiting gedurende de lopende beleidsperiode niet ongedaan maken.

Verzoekster besluit dat het nadeel een onherstelbaar karakter heeft, nu een discontinuïteit leidt tot verlies van pedagogische trajectcontinuïteit, personeelscontinuïteit en het duurzaam opgebouwde vertrouwen van deelnemers en ouders – gevolgen die inherent temporeel en relationeel van aard zijn en die door een latere vernietiging niet retroactief kunnen worden geredimeerd.

Beoordeling

6. Naar eis van artikel 17, § 2, eerste lid, RvS-Wet moet de vordering tot schorsing “een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van deze

vordering wordt ingeroepen”. Hetzelfde is te lezen in artikel 4, § 1, eerste lid, 5°, van het koninklijk besluit van 19 november 2024 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding en tot wijziging van diverse besluiten betreffende de procedure voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’. Dit houdt in dat het aan de verzoekende partij toevalt aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat de zaak spoedeisend is, gelet op de gevolgen van een – voortdurende – tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Voor een verzoekende partij die beweert dat de zaak te spoedeisend is om de uitkomst van het annulatieberoep te kunnen afwachten, komt het erop aan om van die urgentie te overtuigen aan de hand van de concrete feiten die zij in haar vordering aanvoert. Dit houdt in dat het aan deze partij toevalt om in haar verzoekschrift op de omstandigheden van haar zaak betrokken, specifieke gegevens bij te brengen die aantonen waarom de nadelige gevolgen die een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voor haar persoonlijk veroorzaakt, niet gedragen kunnen worden gedurende de gewone doorlooptijd van de annulatieprocedure en waarom de afloop van deze procedure bijgevolg niet afgewacht kan worden.

Die gegevens moeten door de verzoekende partij worden onderbouwd op een wijze die aan de rechter toelaat om ze te verifiëren, zodat hij kan aftoetsen of ze de beweerde spoedeisendheid inderdaad verantwoorden. De spoedeisendheid van de zaak wordt niet vermoed, welke ook de aard van de bestreden beslissing is. In beginsel mag alleen rekening worden gehouden met hetgeen in het verzoekschrift tot schorsing of de daarbij gevoegde stukken wordt uiteengezet én gestaafd.

7. Wat de nakende “liquiditeitsbreuk” betreft, dient vooreerst de vaste rechtspraak van de Raad van State in herinnering te worden gebracht. Een financieel nadeel volstaat in beginsel niet om de behandeling van een zaak bij spoedeisendheid te verantwoorden. Een dergelijk nadeel kan immers in principe na een annulatiearrest worden hersteld. Dit is uitzonderlijk anders, indien bijzondere

redenen worden aangevoerd waaruit blijkt dat de omvang van het financiële nadeel op de situatie van de verzoekende partij een zodanige impact heeft dat zij dit in redelijkheid niet kan dragen tot de uitspraak ten gronde. Opdat een financieel nadeel aldus de spoedeisendheid van de vordering kan aantonen, is vereist dat de verzoekende partij concreet aannemelijk maakt dat zij de duur van de annulatieprocedure niet kan overbruggen zonder dat zij door de bestreden beslissing in een dermate precaire situatie terechtkomt dat de nadelige gevolgen die een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voor haar persoonlijk veroorzaakt, niet kunnen worden gedragen gedurende de gewone doorlooptijd van de annulatieprocedure.

8. Verzoekster steunt het betoog dat de bestreden beslissing “mogelijks tot haar ontbinding leidt” op de stukken 24 en 25 bij haar verzoekschrift.

Zoals de verwerende partij terecht opwerpt in haar nota met opmerkingen, (i) zijn dit twee “zelf-opgemaakte, niet onafhankelijk geverifieerde en/of gevalideerde stukken [...] waarvan de accuraatheid geenszins kan worden nagegaan” en (ii) “lijkt JongMusical er ook verkeerdelijk van uit te gaan dat een negatieve kaspositie in de maand juli automatisch gelijkgesteld zou moeten worden met het bewijs van een staat van faillissement”. Het is voor de Raad van State niet mogelijk om op basis van deze stukken daadwerkelijk na te gaan of dit de objectieve situatie van verzoekster betreft en evenmin of de uitvoering van de bestreden beslissing daadwerkelijk tot de beweerde precaire toestand leidt. Daarbij dient te worden vastgesteld dat ook in het verzoekschrift verschillende scenario’s worden aangereikt door verzoekster. Waar zij eerst stelt dat een insolventieprocedure zal moeten worden opgestart met de ontbinding van de rechtspersoon tot gevolg, verwijst zij nadien naar mogelijke annuleringen of verschuivingen van activiteiten, alsook mogelijke problemen met loonuitbetalingen en ontslagen. Het is dan ook niet mogelijk om op basis van de beweringen van verzoekster op objectieve wijze vast te stellen hoever de financiële nadelen zullen reiken en of deze al dan niet door een nietigverklaring nadien nog kunnen worden geredieerd.

Bovendien vertrekt verzoekster van de aanname dat zij haar activiteiten ongewijzigd voortzet en dat “volumeverhoging” het wegvallen van de werkingssubsidie niet kan compenseren. Die stelling komt voor wankel te zijn. De financiële situatie van verzoekster zou er allicht geheel anders uitzien, als zij haar inschrijvingsgelden zou verhogen, meer kampen zou organiseren of omgekeerd bepaalde activiteiten met hogere kosten dan inkomsten tijdelijk zou schrappen. Schrappen van activiteiten zorgt voor een terugval in inschrijvingsgelden, maar vermijdt evenzeer de uitgaven voor seizoensgebonden medewerkers. Verzoekster overtuigt niet waarom dergelijke ingrepen om hetzij inkomsten te verhogen, hetzij uitgaven te beperken, niet mogelijk zijn. Het in afwachting van een uitspraak ten gronde tijdelijk moeten terugschroeven of zelfs, in de limiet, tijdelijk stopzetten van de werking van de rechtspersoon is niet hetzelfde als de definitieve ontbinding van de rechtspersoon. Hierbij wordt ook bedacht dat de werkingssubsidie volgens de eigen verklaring van verzoekster één kwart uitmaakt van de inkomsten van de vereniging. Het is dan ook geenszins vanzelfsprekend dat zij door het tijdelijk wegvallen van die inkomstenbron tot ontbinding gedoemd is of niet in staat is om met passende maatregelen een periode zonder werkingssubsidies te overbruggen. Die oefening blijkt evenwel niet te zijn gemaakt.

De argumentatie van verzoekster is des te minder overtuigend, wanneer ze wordt afgezet tegenover het financieel “toekomstplan” dat zij op 4 juli 2025 aan de verwerende partij heeft voorgelegd (stuk 9 bij het verzoekschrift). In dit verslag, dat wél uitgaat van een accountantsbureau, is te lezen dat verzoekster op vlak van rentabiliteit van het eigen vermogen “schitterend” scoort, dat de zelf-financieringsgraad “goed” is en een “positieve tendens” vertoont, dat de liquiditeiten de schulden “overtreffen”, dat de schuldratiograad “zeer goed” is, de financiële toestand “uitstekend”, dringende rekeningen “vlot betaald” kunnen worden en wordt niets vermeld bij “zwakke punten”. In het licht van deze informatie kan verzoekster dan ook niet worden gevolgd wanneer zij op basis van eigen berekeningen en inzichten een precair en negatief beeld tracht te schetsen.

9. Wat voorafgaat leidt tot de conclusie dat verzoekster het financieel nadeel – en meer in het bijzonder de ‘liquiditeitsbreuk’ en de insolventie die hieruit zou volgen – niet voldoende objectief en overtuigend onderbouwt om de spoedeisendheid te kunnen staven. Zij toont met de neergelegde stukken niet aan dat het door haar aangevoerde financieel nadeel van bijzondere aard is waardoor zij de duur van de annulatieprocedure niet zal kunnen overbruggen.

10.1. Ten tweede verwijst verzoekster naar een aantal “onomkeerbare mei-beslissingen” wat betreft de AcadeMy-werking. Het “uitblijven van rechtszekerheid vóór het einde van de maand mei” zou betekenen dat de inschrijvingen niet kunnen worden geopend voor dit programma, gelet op het risico op latere annuleringen en bijbehorende terugbetalingsverplichtingen. Ook zou het “doorlopend pedagogisch traject” risico lopen.

10.2. Verzoekster verliest andermaal uit het oog dat om te overtuigen van de spoedeisendheid op haar én een stelplicht én een plicht tot schadebeperking rusten. Zij zet niet uiteen waarom zij deze inschrijvingen – voor activiteiten die pas in september starten – niet kan uitstellen tot na de uitspraak over de huidige vordering. Zij toont ook niet aan waarom zij de AcadeMy-werking desnoods geen jaar kan opschorten. Zij becijfert overigens dit nadeel niet, zodat de Raad geen inzicht krijgt in de omvang van eventuele terugbetalingsverplichtingen en de weerslag daarvan op haar financiële situatie.

Voorts zou een schorsing van de bestreden beslissing slechts een uitnodiging zijn aan de bevoegde minister om die geschorste beslissing in te trekken en zich over het beroep van verzoekster opnieuw uit te spreken. Voor verzoekster zou de onzekerheid over haar erkenning en subsidiëring en over eventuele terugbetalingsverplichtingen met de inwilliging van de vordering dus niet zijn geweest. Het valt niet in te zien hoe die nieuwe ministeriële beslissing, zelfs indien ze voor verzoekster gunstig uitvalt, haar nog rechtszekerheid kan bieden vóór einde mei 2026. In zoverre draagt verzoekster er de gevolgen van dat zij pas medio maart,

na het verstrijken van ongeveer twee maanden na kennisname van de bestreden beslissing, haar vordering tot schorsing heeft ingesteld.

Deze beweerde schade kan dus evenmin overtuigen van de spoedeisendheid.

11. Ten slotte vermeldt verzoekster nog “[s]tructurele gevolgen tot volgende beleidsperiode”, namelijk dat zij gedurende meerdere jaren structureel uit het financieringskader van de lopende beleidsperiode wordt gehouden. Die vrees gaat uit van de veronderstelling dat er geen arrest ten gronde zal tussenkomen vóór 1 januari 2030, hetgeen vrij onwaarschijnlijk is. Bovendien verliest verzoekster daarbij uit het oog dat zij te allen tijde opnieuw een schorsing kan vragen, indien er – bijvoorbeeld door het tijdsverloop – nieuwe feiten zijn die de spoedeisendheid aantonen.

12. Bijkomend haalt verzoekster nog de impact aan wat betreft haar werking, gelet op het feit dat de subsidie in feite de “structurele basisfinanciering” kan uitmaken.

Het spreekt vanzelf dat het niet (langer) verkrijgen van een werkingssubsidie significante gevolgen kan hebben voor een organisatie. Dat verzoekster aldus mogelijk organisatorische wijzigingen zal moeten doorvoeren, volgt in feite rechtstreeks uit de inhoud van de bestreden beslissing. Het is echter vereist, zo moet worden herhaald, dat verzoekster *in concreto* aantoont waarom zij deze nadelige gevolgen niet zou kunnen dragen tijdens het verloop van de annulatieprocedure. Dat aantonen, doet zij niet. Verzoekster vermeldt voornamelijk algemene risico’s, zoals “de structurele ontwrichting”, “niet in dezelfde structurele mate [kunnen] voorzien in de personeels- en werkingskosten”, “de financieringsgrondslag van de werking”, “de gemiste werkingsperiodes, de verbroken trajectstructuren en het verloren vertrouwen” alsook de “organisatorische ontwrichting”. Zij laat echter na om werkelijk op concrete wijze deze elementen uit te werken en om,

bovendien en cruciaal, aan te tonen waarom dit deels terugschroeven van de activiteiten niet tijdelijk door haar zou kunnen worden gedragen.

13. Ten overvloede moet nog worden opgemerkt dat verzoekster zich niet mag beroepen op nadelen die niet zij persoonlijk, maar derden zoals cursisten, ouders of werknemers ondervinden.

14. Als verzoekster ten slotte vreest voor reputatieschade indien zij activiteiten moet annuleren, ligt het op haar weg om tijdig en transparant over haar toestand te communiceren, zodat cursisten niet worden verschalkt.

15. Verzoekster heeft de spoedeisendheid niet aangetoond, wat volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op zevenentwintig mei tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren, kamervoorzitter,
bijgestaan door

Tiny Temmerman, griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren